

PETROKİMYA İŞÇİLERİ BİRLİĞİ BÜLTENİ



f Petrokimya İşçileri Birliği

f Lastik İşçileri Birliği

İşçi Bülteni Özel Sayı: 1583 * Fiyatı: 25 Kr * Ağustos 2020 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Ersin Özdemir * Yayın Türü: Yerel, süreli, siyasi, aydabir, Türkiye * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Osmanağa Mh. Kırtasiyeciler Sk. No: 9 Kat: 2 Daire: 7 Kadıköy / İstanbul * Tel: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat. Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Topkapı (Odin) * Center No: 28/245 Zeytinburnu / İstanbul * Tel: (212) 577 54 92 | AĞUSTOS 2020 |

Fabrikalar salgının üssü oldu!



Sağlığımız ve geleceğimiz için MÜCADELEYE!

Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de de pandemi etkisini göstermeye devam ediyor. 1 Haziran’dan itibaren ilan edilen normalleşme sürecinin ardından önlemlerin gevşetilmesi pandeminin yükselişe geçmesine sebep oldu. Pandemiyle mücadele “maske tak, sosyal mesafeyi koru, ellerini yıka” düzeyine indirildi. Başta Sağlık Bakanı olmak üzere iktidar temsilcileri yaptıkları hemen her açıklamada kişisel önlemlerin alınmasını ön plana çıkartarak sorumluluğu üzerlerinden atmak için uğraştı- uğraşiyor.

Artık gizlenemez boyutlara ulaşan ekonomik krizin de etkisiyle “normalleşme” adı altında sanki salgın yokmuş gibi hareket edilmeye başlandı. AVM’lere, kafe-lokantalara, tatile gitmek özendirildi. İçerisinde oldukları ekonomik krizin yanında siyasi krizden de çıkmanın yollarını arayan AKP iktidarı Ayasofya açılışını adeta şova çevirdi. Bir yandan sanki virüs yokmuş gibi hareket edilirken diğer yandan pandemi hastanelerinin sayısı azaltıldı. Böylece işçi ve emekçilerin test yaptırabilme

imkanı azaldı. Zaten çok sınırlı yapılan filyasyon çalışmaları iyice gevşetildi. Sonuç olarak salgın tekrar yükselişe geçti.

**Vakalardaki artış artık
gizlenemez boyutta!**

Her ne kadar sayılar gizlenmeye çalışılsa da önlemlerin gevşetilmesinin ardından salgının yükselişe geçmiş olması artık gizlenemeyecek bir durum. Sağlık Bakanı ve hükümet sözcüleri yalanlasa da pek çok ilde hastanelerin yoğun bakım bölümlerinde yer kalmadığı haberleri geliyor. Resmi olarak açıklanan vaka sayılarına salgının en başından beri olan güvensizlik son dönemde iyice arttı. Günlük açıklanan koronavirus tablosundan entübe ve yoğun bakım hasta sayılarının kaldırılması da bu algıyı pekiştirdi.

**Fabrikalarda önlem alınmıyor,
salgın yayılıyor!**

Salgın hızla yükselişe geçerken fabrikalar da salgının üssü haline geldi. Salgının başından

beri fabrikalarda yeterli önlemler alınmıyor, vaka-ölüm sayıları geliyordu. Ancak son dönemde alınan önlemlerin iyice gevşetilmesi, fabrikaların tam kapasite çalışmaya başlaması ile fabrikalardan yansıyan vaka sayılarında da önemli artışların gerçekleşmesine sebep oldu.

Pek çok fabrikada yükselen vaka sayıları ve işçi ölümleri dikkat çekerken Dardanel ve Vestel’den yansıyanlar kamuoyunun da gündemine oturdu, tepkiye sebep oldu. Çanakkale Dardanel Fabrikası’nda pozitif vakaların artmasının ardından işçiler adeta çalışma kampına sokuldu. “Kapalı Devre Çalışma” adı altında işçilerin kölece çalıştırılmasını Dardanel patronu “Resmi makamlar önerdi.” diyerek gerekçelendirdi. Vestel’de de en az 7 işçi arkadaşımız virüs sebebiyle hayatını kaybetti, fabrikalarda yüzlerce işçi hastalandı. Ancak işçiler hiç bir önlem alınmadan çalıştırılmaya devam etti. İşçilerin sağlığı hiçe sayılırken Manisa Organize Sanayi Bölgesi Başkanı “Mesai sonrası dikkat etmiyorlar, fabrikalara virüs taşıyorlar” açıklaması ile işçileri suçladı.

PETKİM TOPLU İŞ SÖZLEŞMESİ ÜZERİNE... _____

Petrokimya İşçileri Birliği 3

PANDEMİ YAYILIYOR, SERMAYE FIRSATA ÇEVİRİYOR! _____

5

KADIN CİNAYETLERİNE VE KADINA YÖNELİK ŞİDDETE KARŞI MÜCADELEYE! _____

6

Kapak yazısının devamı:

İşçi ve emekçiler yetersiz önlemler sebebiyle salgından en çok etkilenen kesim olurken salgınla birlikte ağırlaşan krizin faturası da işçi ve emekçilere kesilmeye devam etti. Açıklanan her ekonomi paketi patronları kurtarma paketi olarak devreye sokuldu. Esnek ve güvencesiz çalışmanın önünü açacak, işçileri yoksullaştıracak adımlar atıldı, sendikal haklar kısıtlandı. Sektörümüzde de bu saldırıların yansımaları pek çok örnekte görüldü. Farplas, Trelleborg ve Roma Plastik'te yaşanan toplu işten atmalar bunun örnekleri oldu.

Mücadeleden başka seçeneğimiz yok!

Sermaye ve onun temsilciliğini yapan AKP iktidarı bizlere ölümü gösterip sıtmaya razı ederek kölece çalışmaya mahkum ediyor. Onlar için işçilerin ve ailelerinin hayatının zerre kadar önemi olmadığını görüyoruz. AKP'li milletvekili bir ayda 8 kez koronavirüs testi yaptırırken bizler bu imkanlardan yararlanamıyoruz. Hastane kapılarından "Belirti yoksa test yapamayız" denilerek fabrikalarımıza gönderiliyor. Ölümle burun buruna çalışıp, adeta hastalık sırasının kendimize gelmesini bekliyoruz. Tüm bu yaşananlar bizlere mücadeleden başka seçeneğimiz olmadığını tüm çıplaklığı ile gösterdi.

Fabrikalarımızda birliklerimizi güçlendirelim, sağlığımız ve geleceğimiz için mücadele edelim!

Bursa'da bir emekçi kendini yaktı!

Bursa Bakacak'ta çay tezgâhı olan Fikret Güven tezgahı kaldırılınca valilik önünde kendini yaktı. Bakacak seyir noktasında "Bakacak Çaycısı" olarak tanınan Fikret Güven, parası olmayanlar için de askıda çay uygulamasıyla bedava çay veriyordu. Güven'in işleri seyir noktasına giden yolun kapatılmasıyla bozuldu.

Güven'in iddiasına göre "kar araçlarını kiralamak isteyen şirketlerin çıkarı için yol kapatıldı". Yol kapatıldığı için işlerinin kötüye gitmesinden kaynaklı tezgahı kaldırılan Güven, valilik önünde kendini yaktı ve ardından hastaneye kaldırıldı.

Kıdem tazminatı hakkımız da dahil tüm haklarımız için topyekûn mücadeleye!



Kıdem tazminatının gasp edilmesi farklı senaryolarla yıllardır ısıtılıp ısıtılıp seriliyor biz işçilerin önüne. Yıllardır gaspedemedikleri bu hakkı onlarca farklı senaryoyla önümüze koysalar da kıdem tazminatı bugün için işçilerin en önemli iş güvencesi olarak durmaktadır. Son olarak da salgın fırsat bilip tekrar gündeme getirildi. Ancak yükselen tepkilerden kaynaklı saldırı şimdilik geri çekilmiş gözüküyor.

Kıdem tazminatını korumak adına sendikaların genel grev söyleminde bulunması işçilerden yansıyan öfkeden kaynaklanmaktadır. Bu söylemlerin içinin boş olduğunun farkındayız. Bu yüzden kıdem tazminatı ve birçok temel hakkımız için bugün varolandan çok çok daha fazla şeyler yapmak zorundayız.

Son 20 yıldır sermaye ve onun güdümünde hareket eden AKP iktidarı, çıkardığı onlarca yasayla sermaye düzeni adına dikensiz gül bahçesi yaratmayı başardı. İstihdamı artırma projeleriyle esnek çalışmanın her türlü biçimini hayata geçirdiler. Taşeron çalışma, kiralık işçi istihdam büroları, ücretsiz iznin yasallaşması, iş mahkemelerinde yapılan değişiklikler, belirli süreli iş tanımının genişletilmesiyle patronlara ucuz iş gücü elde etmenin alanları açıldı.

Bu uygulamalarla sendikal anlamda örgütlenmeyi zorlaştırdılar, diğer yandan kendi yandaş sendikalarını palazlandırarak işçi ve emekçilerin mücadele kanallarını tıkdılar. Yıllardır kıdem tazminatını gasp etmeyi dillendiren bu anlayış, geride bırakılan süreçte onlarca hakkı gaspetmiştir. Bu anlayışın bugün çıkıp "kıdem tazminatı için daha iyi formül buluyoruz" demesi, ölünün halay çekmesi kadar anlamsızdır. Kıdem tazminatı için Tamalayıcı Emeklilik Sistemi vb. formülasyonların önerilmesindeki amaç bellidir. Sermayeye

yeni teşvik kanalı açmak. Milyonlarca işçiyi taşeronlaştırmak. Güvencesiz bırakmak.

Mevcut haliyle kıdem tazminatı uygulaması yetersizdir. Bir çok anlamda geliştirilmelidir. Ama bu sermayenin hizmetine açılacak fon olmamalıdır. Kıdem tazminatı hakkını işçilerin lehine geliştirecek önerileri bizzat fabrikalarda işçiler konuşarak; tartışarak karar vermelidir.

Kırmızı çizgi söylemle değil, program ve mücadele hattıyla yerine oturur!

Pandemi sürecinde artan işsizlik, sendikal haklara yönelik saldırılar, fabrikalarda artan sömürü koşulları ve yaşananların karşılığında sendikalar istatistiksel bilgiler içeren rapor yayınlamak ve göstermelik basın açıklaması yapmak dışında mücadele yöntemi geliştirmemiştir. Bu bakış açısı ile kıdem tazminatı ve diğer temel haklar ne korunabilir ne de genişletilebilir.

15-16 Haziran'ın 50. yılını geride bıraktığımız bu günlerde dönüp çubuğu oraya bükme ve yaşanan bu muazzam direnişten dersler çıkarmak elzemdir. 15-16 Haziran'da işçiler fabrikalarında örgütlenmiş, talepleri uğruna fiili bir hat çizmiş ve sonuç olarak sermayeye geri adım attırılmıştır. Bugün fabrikalarda olmayan da budur. Fabrika zemininden kopuk, patronlarla bürokrasi çizgisine oturtulmuş bir mücadele çizgisi hakimdir. Petkim'i, Tüpraş'ı 3 yıllık sözleşmeye mahkum eden bu aynı anlayışın tezahürüdür. Sürekli haklarımızdan eksiltlen, işçileri sefalet ve yoksulluğa alıştıran bu durumu ancak biz işçiler değiştirebiliriz. Öncü-ilerici işçiler olarak, bu sorumluluğu almak, fabrika zeminlerinde söz, yetki ve kararın işçilerde olduğu bir mücadele anlayışını oturtmak için çabalamalı ve sermayenin saldırılarına karşı fiili-meşru mücadeleyi esas alarak örgütlenip, mücadele etmeliyiz.



PETKİM Toplu İş Sözleşmesi üzerine

Ocak ayında Petkim sermayedarı ile Petrol-İş Aliğa şubesi arasında başlayan toplu iş sözleşmesi (TİS) görüşmeleri geçtiğimiz günlerde anlaşmayla sonuçlandı. Sürecin başında talepler taslağı işçilerin önerilerine göre hazırlanmış, ücretlere %25 zam ve ücret makasının kapatılması için skalanın kaldırılması öne çıkan talepler olmuştu. Pandemi dönemini fırsat bilen sermaye tarafı görüşmelere gelmedi ve bu nedenle sözleşme süreci yaklaşık üç ay askıya alındı. Petkim kapitalisti tüm süreç boyunca çalışma koşulları üzerinden dayatmalarda bulundu. Sonuç olarak bağitlanan sözleşmede %10 zam ve skalanın üç yıl içinde kaldırılması yer aldı. Sözleşme süresi ise üç yıl olarak kaldı.

Petkim'de özellikle son yıllarda kamudan kalma haklar patronun hedefindeydi. Tüpraş sözleşmesinde, Yüksek Hakem Kurulu (YHK) eliyle temel önemdeki hakların bir kısmı tırpanlanmıştı. Bundan güç alan sermayedar yeni saldırı planlarıyla masaya oturmuştu. Petrol-İş ise, YHK'nin TİS sürecini her zaman patronlardan yana bağitlamasından dolayı sürecin YHK'ya gitmemesine gayret etti.

Tablo böyleyken TİS sürecine dair birtakım sorun alanlarına dikkat çekmek istiyoruz. İlki Petkim işçisinin sözleşme sürecine dahil olmamasıdır. Mevcut sendikal hareketin geneline işçinin özne olamadığı, mücadeleden kaçınıldığı, masa başı uzlaşmanın esas alındığı bir çizgi hakim. Petrol-İş'te de bu sorunların yansıması yaşanıyor. İşçinin mücadele kararlılığından güç alan bir yol izlemek yerine, ülkenin koşulları bahane edilerek müzakere ve uzlaşma çizgisi sürdürülüyor. Yöneticilerin, temsilcilerin kişisel niyetlerinden bağımsız olarak parçası oldukları bu çizgi, örgütlü mücadeleyi zayıflatıyor.

Sorun sadece sözleşmenin iyi veya kötü bitmesinden ibaret değil. İşçilerin birlikte tartıştığı, karar alıp uyguladığı taban örgütlülüğüne dayalı mekanizmalar kurulmuyor. Bu durumda masa başı pazarlıklar; talepler uğruna mücadelenin, hak arama mücadelesinin yerine ikame ediliyor. Örneğin bu dönem, skalanın kapatılması talebini kabul etmeleri için sermayedarı eylemlerle köşeye sıkıştırmaktan uzak duruldu. Üç yıllık sürenin devamı ve %10 zam ile anlaşma imzalandı. Oysa taban örgütlülüklerine dayalı bir mücadele anlayışı ile hak kaybetmez, kapitalistleri taleplerimizi kabul etmek zorunda bırakırız. Bu mücadele aynı zamanda işçi sınıfı için bir 'okul' işlevi de görürdü. Hem sınıf bilincinin gelişmesi hem demokrasi mücadelesinde eğitim açısından... Şimdiki durum sendikal anlayışın bir yansıması olduğu gibi, işçilerin bilinç düzeyindeki zayıflık, mücadeleden kaçınması ve sendikayı "hizmet" kurumu olarak görmesinden de kaynaklanıyor. Sendikaların mücadeleyi temel almaktan uzak



durması ile işçilerin bu anlayışı aşabilecek bir irade ortaya koyamamaları hem kapitalistlerin hem işçi düşmanı iktidarın işini kolaylaştırıyor.

YHK korkulacak değil, kapattırılacak bir kurumdu!

Uzlaşmacı tutum, milyonlarca işçiyi ilgilendiren TİS'lerde sermaye sınıfının YHK'yi bir sopa olarak kullanmasına fırsat veriyor. YHK sermayenin elinde çift yönlü çalışan bir kamçı gibidir: Tüpraş örneğinde, işçilerin önemli haklarını sermayedar adına gasp eden bir aparat olurken, Petkim örneğinde ise, varlığıyla basınç yaratarak sendikayı tavizler vermeye zorladı. Oysa mücadele çizgisi izlenebilseydi, YHK'yi çöpe atmak da, kapitalistleri işçilerin taleplerini kabul etmeye zorlamak da mümkün olurdu.

YHK, 12 Eylül 1980 askeri darbesinden sonra kurulan cuntanın ürünü olan ucube bir kurumdur. Cunta işbaşına geldiğinde kapitalistler, "Şimdiye kadar işçiler güldü, şimdi gülme sırası bizde" demişlerdi. Yani YHK, kararları kabul edilecek bir kurum değil, tam tersine işçi sınıfının hedef alması gereken kurumlardan biridir. Zira bu kurum 40 yıldır "işçi sınıfına düşmanlık, kapitalistlere hizmet" kuralına göre hareket ediyor.

YHK yetmiyor olmalı ki, buna AKP-MHP rejiminin grev yasakları da eklendi. Bir tarafta YHK sopası bir tarafta sermaye iktidarının grev yasakları... Hedefleri açık; işçi sınıfının elini kolunu bağlayıp kaba köleliğe mahkum etmek. Bu uğursuz sarmalı ancak fiili-meşru mücadeleyle, yani üretimden gelen gücümüzü kullanarak parçalayabiliriz. Dolayısıyla Petkim işçisinin karşısında sadece Socar sermayesi değil, iktidarın grev yasakları ve YHK ile devlet de var. Bu nedenle mücadelenin kapsamı sendikal uzlaşma ve mücadeleden kaçınan işçilerin istediği biçime sığmaz. Önümüzdeki dönemde yapılması gereken grev yasaklarına ve YHK'ya karşı etkin bir mücadele örnektir.

Petkim işçisi kardeşler!

İşçi sınıfı pandemiyle birlikte tarihinin en ağır saldırı dalgasıyla karşı karşıya bulunuyor. Bugün sermaye sınıfı sorumlusu olduğu krizi

işçi sınıfının üzerine yıkarak aşmaya çalışıyor. Bu konuda yeni olan, pandemiyi fırsat bilip kazanılmış hakları fiilen ortadan kaldırmakta gösterilen pervasızlıktır. Ücretsiz izin bir yıllık için yasalaşması, telafi çalışma, kısa çalışma ödeneği gibi uygulamalarla AKP-MHP rejimi sınıfmıza kölece çalışmayı dayatıyor. Kıdem tazminatının gaspı ise, işçilerin basıncıyla şimdilik ertelendi, ancak fırsat buldukları anda yeniden gündeme getireceklerinden kuşku duymamak lazım.

İşçi sınıfına kaba köleliği dayatan rejim, toplumu da kısıp almak istiyor. Baroları hedef alan "çoklu baro" saldırısı, tarım topraklarının ranta açılması, sosyal medyanın yasaklanması, muhalif basını RTÜK terörü ile sindirme hamleleri peş peşe yapıldı. Bu arada kadın cinayetlerini kat kat arttıran gerici söylem ve uygulamalar da yaygınlaştırılıyor. Kadınlar ve emekçiler buna tepki gösterip eyleme geçtikleri her yerde ise polis şiddeti ve tutuklama terörü tırmandırılıyor.

Petkim sözleşmesi AKP-MHP rejiminin, emekçiler ve kadınlar başta olmak üzere toplum üzerindeki baskıyı yoğunlaştırdığı bir dönemde gerçekleşti. Bu koşullarda kısıp düzeyindeki ekonomik kazanımların pek bir anlamı olmayacak. Yüksek enflasyonla kısa sürede geri alınacak. Hal böyleyken mücadele TİS süreciyle sınırlandırılmamalı. Böyle bir tutum gerçekliği göz ardı etmek, haklarımızı kendi ellerimizle sermaye sınıfına teslim etmek anlamına da gelecektir.

Dostlar!

İnsanca bir yaşam için fabrikada ve yaşamın her alanında yapay ayrımları bir kenara itmeli, olaylara sınıfsal perspektifle bakabilmeli, birleşmeli ve mücadeleyi "sınıfa karşı sınıf" ekseninde örmeliyiz. Haklarımızı, taleplerimizi alışlageldiği üzere sendika yöneticilerinin karar ve insafına bırakmamalıyız. Kararları birlikte almalı, talepleri birlikte saptamalı, ortak iradeyle hep birlikte hayata geçirmeliyiz. Ünite ünite komiteler kurarak bu mekanizmayı işletmeliyiz. Haklarımız ve taleplerimiz için, geleceğimiz için Petkim işçileri olarak birleşelim, mücadeleyi yükseltelim!

“Ücretsiz izin” uygulaması düşük ücret ve işsizlik dayatmasıdır!

Mecliste açıklanan her pakette kapitalistlere teşvik yağarken, işçilere her zaman sefalet çıkmaktadır. Geçtiğimiz günlerde meclis tatile girerken gider ayak “mini paket” adı altında biz işçilere yönelik saldırılar hayat buldu. Neydi bu saldırılar? Kısa çalışma ödeneğinin yılsonuna kadar, ücretsiz izin uygulamasının ise bir yıl kadar uzatılması idi.

Sermayenin demir yumruğu olan AKP iktidarının asli misyonu kapitalistleri memnun etmektir. Korona virüs salgını ile birlikte kapitalistlerin bir dediğini iki etmeyen AKP iktidarı, işçi sınıfına yönelik saldırılarda ise iyice pervasızlaştı. Salgında bizleri açlığa terk ederek üç kuruşla geçinememizi bekledi. 1 Haziran’dan itibaren “normalleşme” ile fabrikalar tam kapasite çalışmaya başladı fakat kısa çalışma ödeneği ve ücretsiz izin uygulaması son bulmadı. Sermayeyi fazlasıyla memnun eden bu uygulama, bizler için çalışma koşullarının daha da ağırlaşması, ücretlerimizin düşmesi ve işsizlik tehdidinin artması anlamına gelmektedir.

Yapılan uzatma ile bir yıl daha ücretsiz izne çıkarılabileceğiz. Ücretsiz izinde alınan günlük

39 (yani aylık 1.168) lirayı kabul etmediğimiz takdirde kıdem tazminatı ve işsizlik ödeneği haklarımızdan vazgeçmek zorunda kalacağız. Bu durum da aslında, patronun işten çıkarmak istediği işçiyi ücretsiz izne göndererek istifa etmeye zorlamasına neden olacak. AKP iktidarı, kullan at işçilikle işsizlik fonunu kapitalistlerin yağmasına hali hazırda açmışken şimdi de ücretsiz izin veya kısa çalışma ödeneği gibi uygulamalarla bedava işçi çalıştıranın alanını genişletmiş oldu.

Ücretsiz izin dayatmasını “işten atmalar yasaklandı” yalanlarıyla bizlere güzelleyen sermaye iktidarının asıl derdi patronlara istidam serbestisi sağlamaktır. Herkesi kayıt dışı çalışmaya yönlendirecek bu uygulamalar, kapitalistlere ucuz iş gücü cenneti sunacaktır.

Pandemiye fırsata çeviren sermaye ve



almakta ve bize esnek çalışma dayatılmaktadır. Kapitalistlerin tek derdinin kar elde etmek olması ve sermaye devletinin kapitalistlere tüm olanakları seferber etmesi sınıfsal bir tavrıdır.

Biz işçilerin sınıfsal tavrı ise saldırılara boyun eğip olanla yetinmeye çalışmak değil, saldırıları püskürttürecektir şekilde örgütlenmek ve mücadele etmektir. Bir an önce fabrikalarda bir araya gelebilecek mekanizmalar (komite, birlik vs.) yaratarak saldırıların önüne geçmek için harekete geçmek hepimizin görevidir.

Gebze’den bir petrokimya işçisi

Pandemi yayılıyor, sermaye fırsata çeviriyor!

Korona virüs Aralık ayının ortalarında, Çin’in Wuhan kentinde ortaya çıktı. Hızla tüm dünyaya yayıldı.

Pandemi süreci toplumun tüm kesimlerinde ciddi etkiler yarattı. Ancak salgın ve sonuçlarından en çok işçi ve emekçiler etkilendi. Ülkemizde de emekçi kesimlerin hesabına koca bir fatura kesildi, kesilmeye devam ediliyor. Pandemiyle beraber ülkemizde açıklanan ekonomi paketinde kurtarıcılıklar listesinde ilk sırada sermaye oldu.

Sözde tedbir paketinin % 97’si sermayeye teşvik ve istihdam adı altında akarken, sosyal yardımlar % 3’te kalmış oldu. Sürekli tekrarlanan “aynı gemideyiz” sözlerinin bir anlamı olmadığını emekçiler olarak yeniden anlamış olduk.

Diğer yandan sermayenin ucuz iş gücü politikasına destek amaçlı, sendikal haklarımız da donmuş oldu. İşsizliğin rekor seviyelere ulaştı. Ücretsiz izinin yasallaşması ve mevcut ödeneklerin işsizlik fonundan karşılanması, tüm faturanın işçi sınıfına kesildiğinin açık

göstergeleri olmuş oldu. Şimdi ise pandemi yayılmaya devam ederken pandeminin ve onunla birlikte derinleşen ekonomik krizin faturası işçi sınıfına kesilmeye devam ediyor.

Gebze bölgesinde bulunan fabrikalardaki tablo sermayenin saldırılarını gözler önüne seriyor. Yakın dönemde 43 günlük grevle gündeme gelen Trelleborg’ta 70 işçinin işine son verilmesi, Novares ve Dürden Plastik’te patronların mevcut sosyal hakları tırpanlamaya yönelik hareketleri bu dönemde işçilere tam anlamıyla bir kölelik düzeninin getirilmek istendiğini göstermektedir.

Yapılan bu saldırılara karşı özellikle Novares’te verilen örgütlü tepki önemli bir yerde durmaktadır. Yapılan eylemler sonucunda Novares patronu geri adım atmak zorunda kalmış, bu durum sözleşme



sürecinden geçen Novares işçilerine de bir moral kaynağına dönüşmüştür. Önemli bir yerde duran bu tepkinin bugün sermayenin genel saldırılarına karşı yeterli olmayacağı aşikârdır. Mevcut durumu aşmanın yolu bu tip eylemleri yaygınlaştırmaktan, taban örgütülüklerini güçlendirmekten, ortak mücadele hattı oluşturabilmekten geçmektedir.

Buna yönelik adım attığımızda sermaye ve iktidarına karşı doğru temelde birlik olur, güçlü duruşlar sergileriz.

2 milyon işçi aylık 1.168 liraya geçinmeye mahkum edildi!



Nisan-Temmuz döneminde 1 milyon 901 bin 212 işçi sermayedarlar tarafından ücretsiz izne çıkarıldı. Bu işçiler aylık 1.168 liraya mahkum edildi. İŞKUR verilerine göre ücretsiz izne çıkarılan 1,9 milyon işçiye 3,6 milyar lira ödeme yapıldı. Hepsisi de İşsizlik Fonu’ndan karşılandı. Yani ücretsiz izinleri de kendi cebimizden karşıladık.

Temmuz’da 401 bin 645 işçi işsizlik maaşı aldı. Bu işçilere 494,6 milyon lira ödeme yapıldı. Bir önceki ay işsizlik maaşı alan işçi sayısı 464 bin 930’du. İşsizlik maaşı alan işçi sayısı düştü. Zaten son bir yılda istihdamın düşmesine rağmen, işsizlik de düştü.

Kısa Çalışma Ödeneği’nden yararlanan işçi sayısı da bir önceki aya göre 2,4 milyondan 1,7 milyona düştü. İşçilere kısa çalışma kapsamında Temmuz’da 2,5 milyar lira ödeme yapıldı. Bu para da İşsizlik Fonu’ndan karşılandı. Yani, işçi sınıfı kendi cebinden çıkardı, hepimizin cebinden çıktı!

Kamuda çalışan bir aile hekimi diyor ki:

“Üretim durmasın” diye testleri imha ettiler, işçileri sakladılar...

“Yine bu bölgede bir fabrikada çalışan yaklaşık 70 kişi tespit edildi. Bu kişilere PCR testi yapıldı. Ancak siyasiler ve üst düzey yetkililerin baskısı ile fabrikanın üretimini durdurmamak için işçilerin testleri sisteme girmedi. Bunu nasıl tespit ettik? Kayıtlı olan hastalarımız gelip ‘Hocam PCR testimin sonuçları çıktı mı?’ diye sordu. Sisteme baktığımızda bu kişilerin örneklerinin sisteme işlenmediğini, imha edildiğini gördük.

“Sonrasında bu kişilerden korona pozitif çıkıp çıkmadığını da bilmiyoruz, çünkü test yapılmamış. Benzer durum da bir markette yaşandı. İki genç kız temaslı ve çalışmaması gerekiyor. 14 gün takibini yapıyoruz. Onları da market sahibi ‘çalışmazsanız işten çıkarırım’ diye korkutmuş. 3-4 kez jandarma markete gitti, hastaları bulamadı. Jandarma gidince temaslı bu kişilerin depoya saklandığını tespit ettik, en son bu şekilde bulundular. Zorla çalıştıran kişiye değil ne yazık ki karantinada olmak zorunda olan ancak işten çıkarılma tehdidi yaşayan bu kişilere para cezaları kesildi. Böyle tuhaf şeyler ne yazık ki yaşanıyor.”



İNSANCA YAŞAM SOSYALİZMEDİR!

AK Parti Hatay Milletvekili Hacı Bayram Türkoğlu, sosyal medya hesabından 1 ayda 8 korona virüsü testi yaptırıldığını açıkladı.

İçinde bulunduğumuz durumun özeti niteliğinde bir açıklama. Sermaye sahipleri, malikanelerinde kârlarını arttırırken, KOÇ ssremayesini büyütüğünü açıklarken, bizler ölümüne fabrikalara gönderiliyoruz.

Fabrikalarda sadece göstermelik önlemler alınıyor ve koronavirüs testi imkanından yoksunuz. Ancak Hatay milletvekili sadece bir ay içinde 8 defa koronavirüs testi yaptırabiliyor.

Vestel’de en az 7 işçi ölürken, üretim devam ediyor. Dardanel’de pozitif vakalara rağmen “Kapalı Devre Çalışma” adı altında Nazileri aratmayacak bir şekilde çalışma kampları kuruluyor. Birçok fabrikada işten atmalar yaşanıyor, milyonlarcamızı ücretsiz izne çıkartılıyor.

İşte kapitalizm koşullarına pandemiyi böyle yaşıyoruz. Bir tarafta hayatlarını güvenceye alan bir avuç sömürücü ve onlara hizmet edenler varken, diğer tarafta hiç bir güvencesi olmayan ölümüne çalıştırılan, açlıkla, sefaletle karşı karşıya bırakılan işçi sınıfı var.

Bizleri yok sayan, kapitalizme karşı mücadele etmek, hayatımıza sahip çıkmaktır, geleceğimize sahip çıkmaktır.

İstanbul'dan bir kadın işçi

Kadın cinayetlerine ve kadına yönelik şiddete karşı mücadeleye!



Kapitalist sistemde ikinci sınıf cins olarak görülen, ucuz iş gücü olarak değerlendirilen kadınların karşı karşıya kaldıkları en önemli sorunlardan bir tanesi de maruz kaldıkları şiddettir. Kadınlar evde, işte, sokakta, kısacası hayatın her alanında farklı şiddet biçimleriyle karşılaşılıyorlar, cinayetlere kurban gidiyorlar. Bunun kamuoyuna yansıyan ve eylemleri tepkilere konu olan son örneklerinden bir tanesi de Pinar Gültekin oldu. Pinar Gültekin eski erkek arkadaşı tarafından yakılarak, varile konup, üzerine beton dökülerek vahşice katledildi!

Bu sömürü düzeni ayakta kaldığı sürece Pinar ne ilk, ne de son olacak!

Cinsel baskıyı ve erkek egemen anlayışı besleyen kapitalist sömürü düzeni ayakta kaldığı sürece kadına yönelik şiddet artarak devam ediyor. Sömürü düzeninin temsilciliğini

yapan AKP iktidarı da kadını aşağılayan gerici söylem ve politikaları ile kadına yönelik şiddeti adeta meşrulaştırıyor, teşvik ediyor. AKP iktidarının kadınlara yönelik saldırılarının son örneklerinden bir tanesi de İstanbul Sözleşmesi'nin iptali için çalışma başlatması oldu.

İstanbul Sözleşmesi kadına yönelik şiddet ve ayrımcılığı önleme ile toplumsal cinsiyet eşitliğini sağlama iddiasıyla Türkiye'nin de 2012'de imza attığı uluslararası bir sözleşme. AKP iktidarı gerici politikalarının bir parçası olarak İstanbul Sözleşmesi'ne "aile yapısını bozduğu", "erkekleri şeytanlaştırdığı", "eşcinselliği özendirmediği" gerekçesi ile saldırıyor.

İstanbul Sözleşmesi'nin iptal edilmesi tam da Pinar Gültekin'in vahşice katledilmesiyle çakişti. Kadın cinayetlerine, kadına yönelik şiddete, İstanbul Sözleşmesi'nin iptaline

karşı kadınlar sessiz kalmadı. Tüm baskılara, polis saldırılarına rağmen alanları, sokakları doldurdu. Eylemlere pek çok erkek de destek verdi. Sendikalı pek çok fabrikada kadınlar işyerlerinde anlamlı eylemler gerçekleştirdiler. Bu eylemler tepkiler sonucunda AKP iktidarı şimdilik geri adım attı.

Kadınlara yönelik gerici saldırıları püskürtebilmenin, kadın cinayetlerini ve kadına yönelik şiddeti engelleyebilmenin yolu kadın-erkek el ele saldırılara karşı kararlı bir şekilde mücadele etmekten geçiyor. Biz petrokimya işçileri de kadın cinayetlerine seyirci kalmamalı, fabrikada, sokakta süregiden eylemleri desteklemeliyiz. Örgütlenerek hem kapitalist sömürüye hem de onun ayrılmaz bir parçası olan kadına yönelik şiddet, ayrımcılık ve baskıya karşı mücadele etmeliyiz.

Kadın-erkek el ele örgütlü mücadeleye!

İstanbul Sözleşmesi'nin iptali tartışmalarında geri adım



İstanbul Sözleşmesi'nin iptal edilmemesi, aksine uygulanması için alanları dolduran ve dolduracak olan kadınların eylemlerinin yarattığı korku geri adım attırdı.

Tayyip Erdoğan'a İstanbul Sözleşmesi'nden çıkılmasını öneren bir rapor sunarak sözleşmeyi ülke gündemine taşıyan Türkiye Düşünce Platformu geri adım attı. Platform, İstanbul Sözleşmesi tartışmasını "mayınlı arazi" olarak değerlendirerek önerisini geri çekti. Platformun açıklamasında şu ifadeler yer aldı:

En son hazırladığımız İstanbul Sözleşmesi'nin sakıncalı yönlerine dikkat çeken ve yerine kendi değerlerimize uygun bir tasarı öneren raporumuz ile mayınlı alana girdiğimizi fark ettik. İstanbul Sözleşmesi'nin karşısında

olanlar ile sözleşmeyi savunanları bir araya getirip konunun çözümü için mücadele ettik. Onlarca görüşme yaptık, bazen gururumuz incindi, olmayacak kişilerden olmayacak sözler işittik. Fakat geline süreçte bu konu taraflarının ortak bir zeminde çalışma yapma imkanlarının kalmadığını müşahade ettik.

Platform olarak artık bu konudan çekiliyoruz, herhangi bir şekilde bu işin bir parçası olmayacağız çünkü çok yorulduk, yıprandık, yapacağımız diğer hayırlı işlere enerjimiz kalmıyor.

Bununla beraber İstanbul Sözleşmesi'nin iptal görüşmelerinin yapılacağı ve kadınların eylem çağrısı yaptıkları 5 Ağustos'ta yapılacak olan AKP MYK'sının ertelendiği bildirildi.

Gebze Roma Plastik'te artan sömürü!



İşten atmanın yasaklanmasından hemen önce 200'den fazla işçiyi işten çıkaran Roma Plastik sermayedarı, pandemi sürecinin yoğun olduğu dönemde de virüs çıkmasına rağmen çalışmayı sürdürmüştü. Bugün azalan işçi sayısını işçileri 12'şer saat çalıştırarak sürdüren Roma Plastik patronu, artan işsizlik ve pandemi durumunu diğer sermayedarlar gibi, fırsata çevirmenin yolunu, işçileri daha fazla sömürerek yürütüyor.

Roma Plastik işçilerinin örgütsüz olmasından kaynaklı bu gücü kendinde bulan Roma Plastik patronuna verilecek en iyi cevap, eski deneyimlerimizden dersler çıkararak, daha güçlü örgütlenmeler yaratmaktır.



Gebze'den bir petrokimya işçisi

Mücadelede Petrol-İş üyesi kadın işçilerin sorumlulukları

Kadına yönelik sistematik saldırılara en son örnek, kadına yönelik şiddetle mücadelede uluslararası bir sözleşme olan İstanbul Sözleşmesi'nin iptali yönündeki açıklamalar oldu. Her gün ölümler yaşanırken, kadın ve çocuklara yönelik şiddetin önlenmesine dair maddeler içeren sözleşmenin hedef alınması, toplumdaki örgütlü kesimlerin ve kadınların tepkileriyle karşılandı. Her ne kadar Türkiye'nin imzası olduğu tarihten beri, kadın cinayetleri ve kadına yönelik şiddette bir azalma olmasa da, AKP-MHP iktidarının böylesi bir sözleşmeye bile tahammülsüz olması tutumlarını net bir şekilde göstermektedir.

Fitali ateşleyen olay, üniversiteli genç bir kadının tasarlanarak katledilmesi oldu. Pek çok ilde eylemler, forumlar, toplantılar örgütlendi. Kitlesel yürüyüşlerle, kadına yönelik şiddetin önlenmesi noktasında mücadele ortaya serildi.

Fabrikalardan anlamlı tepkiler

Bu protestolara en anlamlı örnekler çalışma yaşamından verildi. Bugün için, işçi sınıfının ortak tepkilerinin okunabildiği alanlar, genel olarak sendikalı yerler oluyor. Farklı işkollarında üretim alanlarında, sözleşmenin iptali üzerinden kadına yönelik şiddet gündemleşti.

Petrokimya işkolunda da Petrol-İş Gebze Şubesi'ne bağlı fabrikalardan açıklamalar yapıldı. Sendikanın kadın komisyonu öncülüğünde, Alpla Plastik, Novares, Plascam'da Petrol-İş üyesi işçiler, en önde kadın işçilerle ortak basın açıklamaları gerçekleştirdi. Toplumdaki temel sınıf karşıtlıklarına, bunun kadın-erkek eşitsizliğini derinleştirdiğine dikkat çekildi. Kadın istihdamının sınırları ve olduğu kadarıyla da büyük oranda güvencesizliği verilerle ortaya kondu.

Bu noktadaki duyarlılığın yapılan eylemlerin ve açıklamaların çok önemli olduğunu bilmekle beraber, sorunun duyarlılıkla çözülemeyeceği de açıktır. İşçi sınıfının toplumsal bir güç olarak bu gündemde de eylemli bir şekilde taraf olabilmesi gerekmektedir.



Çubuğu kendimize bükelim!

Petrol-İş Sendikası, %10 kadın üyeye sahip, buna rağmen temsilci kadın işçi sayısı yok denecek kadar azdır. 8 Martlarda kürsülerde kadın işçilerin inisiyatifinin de zayıf olduğu ortadadır. Bunu değiştirecek olan sendika yöneticileri değil, işçilerdir.

Denilebilir ki, eğitim planlamaktan, salon tutmaya vb. pek çok çabaya rağmen kadın işçiler geri duruyor. Haklılık payı olmakla birlikte, kadınları pek çok aktiviteden kaçınmak durumunda bırakan şey evdeki sorumluluklar, özellikle çocuk bakımı, temizlik, yemek yapımı ve benzeri şeylerdir.

Mesai saatleri dışında kadınların ikinci bir mesaisi anlamına gelmektedir. Mesai saatleri dışındaki eylem-etkinliklere, eğitimlere kadın işçilerin katılımını düşürmektedir. Bir ilk adım olarak temel bir talep olan kreş sorununun çözümü ve eğitimlerin mesai saatleri içinde yapılması gündeme alınabilmelidir. Bütün bunların üstüne kadına yönelik gerici bakışın, aynı düzeyde olmasa da sendikalarımızda da, fabrikalarda da hakim olduğunu görmek gerekir.

TİS süreçlerinde kadın işçilerin talepleri gündeme getirilmelidir!

Özellikle, TİS süreçleri, bu talepleri daha bütünlüklü ortaya koymanın, kazanabilmenin en avantajlı dönemlerini oluşturuyor. Pek

çok fabrikada, fiili bir direnişle işçiler sendika hakkını kazanırken, sendika tarafından da var olan hakları koruma, yeni haklar kazanmada aynı yol ve yöntemler izlenebilmelidir. "Biz olanak sağlıyoruz fakat kadın işçileri çekemiyoruz" sınırlılığında bakmak yerine, görev ve sorumluluklara daha fazla dikkat çekmek ve bunların ne kadar pratikleştirildiği irdelenmek durumundadır.

Petrol-İş Gebze Şubesi'ne üye kadın işçilerin kadına yönelik şiddet gündemi üzerinden anlamlı pratiklerine yenilerini eklemek mümkündür. TİS sürecindeki Novares fabrikası bunun önemli alanlarından biridir.

Novares'te çok daha dinamik bir süreç işletilebilmesi, taban iradesinin açığa çıkartılacağı bir işleyiş içinde kadın işçiler söz sahibi olabilmelidir. Kadına yönelik şiddete karşı etkin mücadele yürütmek, kadın işçilerin özgün taleplerini işleyebilmek ve işçiler arasındaki sözleşmeli, kadrolu ayrımlarının olmadığı bir çalışma ortamı için mücadele hattı ortaya koyabilmek Novares işçileri için önemli bir yerde durmaktadır.

Son olarak söylemek gerekir ki, kadına yönelik şiddetin son bulması, kadın-erkek eşitliğinin sağlanması, kadın erkek el ele tüm işçilerin ortak mücadelesi ile olanaklıdır. Bunu bilince çıkartmalı, sınıf kavgasını bu temelde büyütmesini bilmeliyiz.

TTB: Çocuklarımızın hayatı için kreş ve çocuk evi istiyoruz!

Türk Tabipler Birliği (TTB) Merkez Konseyi, Çorum'da çalıştığı hastaneye nöbet için giderken, kreş olmadığı için, 2 çocuğunu emanet ettiği evde meydana gelen yangında kaybeden hemşire Fatma İçüz'a ilişkin açıklama yaptı.

Açıklamada 'elimizden alınan kreşler ve çocuk bakım evleri, ihtiyacımıza uygun olarak tekrar açılmalıdır.' denildi.

"Çocuklarımızın hayatı için kreş ve çocuk evi istiyoruz!"

Yaşanan bu olay bir kez daha biz kadınların,

ana-babaların çocuklarıyla yalnız bırakıldığımızı, çocuk bakım sorumluluğunun üstesinden tek başımıza, kendi yarattığımız olanaklarla geldiğimizi gösterdi.

Bizi işe alanların emeğimizi kullanırken çocuklarımızın bakımıyla ilgilenmediklerini ve çözümü tek tek her anne babaya bıraktığını çok acı bir biçimde ortaya koydu. Artık her anne baba işe giderken daha çok endişeli olacak. Çok çocuk doğurun diyenlerin doğurduğunuz çocuklarla hiç ilgilenmediklerini bir kez daha gösterdi.

Hepimizin çocuklarımızı güvenli ortamlarda büyütme, işimize giderken güvenli ortamlara emanet etme hakkımız var.

Elimizden alınan kreşler ve çocuk bakım evleri, ihtiyacımıza uygun olarak tekrar açılmalıdır.

Bütün kreşler, insan sağlığına çocuk gelişimine uygun biçimde düzenlenmelidir.

Tüm çalışan ana babaların gözlerinin arkada kalmayacak biçimde çocuklarını emanet edebilmesi için gereken düzenlemelerin bir an önce yapılmasını istiyoruz.

TALEPLERİMİZ ETRAFINDA BİRLEŞELİM! MÜCADELE EDELİM!

Sermayenin kâr hırsı hayatlarımızı tehdit etmeye devam ediyor. Pandemi döneminde, çarkların dönmesi, kapitalistlerin sermayelerini büyütmesi uğruna sömürü katmerleniyor, ölümlerle burun buruna çalıştırılıyor.

Bizlere reva görülen, sömürü, açlık, sefalet ve ölüme mahkum değiliz. Pandemi döneminde, insanca yaşayabilmek, hayatta kalabilmek, emeğimize ve geleceğimize sahip çıkmak için harekete geçmekten başka yolumuz yok!

Bütün işçi-emekçileri aşağıdaki talepler etrafında birleşmeye, mücadeleye çağırıyoruz:

- 1- Zorunlu işler dışında tüm alanlarda üretim durdurulsun!**
- 2- Vaka görülen işyerlerinde işçilere 15 günlük karantina uygulansın, tüm çalışanlara ücretli izin verilsin!**
- 3- Çalışması zorunlu yerlerde iş saatleri kısaltılsın! Gerekli sağlık önlemleri alınsın!**
- 4- İşten atmalar yasaklansın! Ücretsiz izin, kısa çalışma uygulanmasına son verilsin!**
- 5- Fabrika ve işyerleri işçi örgütleri, meslek odaları gibi bağımsız kurumlarının denetimine açılsın!**
- 6- Her bir işyeri ve fabrikada devletten ve patrondan bağımsız, işyeri komiteleri oluşturulsun! Alınacak önlemlerin belirlenmesi konusunda tam yetkili kabul edilsin!**
- 7- Tüm çalışanlara düzenli test yapılsın!**
- 8- Tüm sağlık kuruluşları kamulaştırılsın! Herkese ücretsiz sağlık hizmeti ve test imkânı sağlansın!**